

ÜZENET

A PRÁGAI REFORMÁTUS MISSZIÓS GYÜLEKEZET
HETILAPJA – II. ÉVFOLYAM – 25. SZÁM, 2009. JÚN. 21.

Kedves Testvéreim!

Amikor Isten megalkotta a teremtés csúcsaként az embert, a férfit és a nőt, megáldotta az emberpárt, és azt mondta nekik: „Szaporodjatok, sokasodjatok, töltsétek be és hódítsátok meg a földet.” (1Móz 1,28a) Amikor a bűn elrontotta a tökéletességet, amit Isten teremtett, az emberek elkezdték az útjukat az élő Istenhez való kapcsolat nélkül járni. Akkor Isten kiválasztott egy férfit, Ábrahámot

Jönnek tehát a sanyarúságok, és a békés élet nyomorúságossá és zaklatottá válik. Istennek azonban van egy választottja, akire nagy dolgokat bíz. Ezt láthatjuk Mózes – mert hogy róla van szó – gyermekkori megmenekülésénél is. A fáraó kiadja a parancsot, hogy az újszülött fiúknak nem szabad életben maradniuk, azonban a három hónapos Mózeszt az édesanyja elrejtja a Nílus partján a sás közé. Itt talál rá a fáraó lánya, amikor éppen megfürödni készült a Nílusban,

Jézus mondja: Ne gondoljátok, hogy én foglak vádolni benneteket az Atyánál. Van, aki vádol benneteket: Mózes, akiben ti reménykedtek. Mert ha hinnétek Mózesnek, hinnétek nekem: mert én rólam írt ő. Ha pedig az ő írásainak nem hisztek, akkor az én beszédeimnek hogyan hinnétek?

Jn 5,45-47

és az ő családját, és úgy határozott, hogy Ábrahám és a belőle származó család lesz az, akiken megmutatja, hogy mi is volt az eredeti terve az emberrel. Hogy mit jelent valakinek az életében, ha az élő Istennel van kapcsolatban, és hogy rajta keresztül Isten cselekszik. Ábrahám unokája, Jákób-Izrael és családja népes családként költözik Egyiptomba. Itt pedig nagy néppé válnak. Azt olvashatjuk, hogy a fáraó intézkedései ellenére a nép „szaporodott és igen megerősödött”. (2Móz 1,20b) Pont akkor, amikor láthatóvá válnak, elkezdene fenyegetést is jelenteni az egyiptomiak számára.

és fiává fogadja. Jónéhány évszázaddal később szintén elhangzik egy hasonló parancs, amiről a Szentírás így tudósít: „Amikor Heródes látta, hogy a bölcsék túljártak az eszén, nagy haragra lobbant, elküldte embereit, és megöletett Betlehemben és annak egész környékén minden kétesztendő és ennél fiatalabb fiúgyermeket.” (Mt 2,16)

Isten tervét azonban sem a fáraó, sem Heródes parancsa nem akadályozhatta meg. Mózes életben marad, és Isten választottjaként beteljesíti nevének jelentését. Ő, aki „vízből kihúzott” volt, az atyák, Ábrahám, Izsák és Jákób Istene,

a „*vagyok, aki vagyok*” által képessé válik arra, hogy a kapott küldetést beteljesítse: kihúzza Isten választott népét az Egyiptom által állított csapdából, és kivezesse a népet a szolgaság házából a megígért szabadságba.

Csak az élő Isten az, Aki által csodák történnek. Jönnek fokozatosan a csapások, egymás után mind a tíz, és világgossá válik, hogy itt Isten cselekszik. Ő teljesíti be a tervét: hogy Izráel, akit „*elsőszülött fiának*” nevez (2Móz 4,22), szolgáljon neki. Azt mondja el Isten a jelek és történések által az Ővéinek, hogy meglátogatlak benneteket, a ti szenvedéseitekben közel vagyok hozzátok, kivezetlek benneteket ebből az embertelen állapotból, és tágas és jó földre vezetlek benneteket. Aki bele tudott kapaszkodni ebbe az ígéletbe, akiben az élő Isten hitet ébresztett, az neki mert vágni a hosszú útnak. És ez a hit az, ami belsőleg kényszeríti az Isten csodálatos hatalmát megtapasztalt embert, hogy elmondja az utódainak, hogy úgy szerette Isten a világot, hogy a ti atyáitokat kivezette a rabszolgaságból, hogy a világ számára nyilvánvalóvá váljon, hogy nem a fáraó szava az utolsó, a döntő, hanem valami teljesen másra, sokkal fontosabbra kell figyelni: arra a csodálatos történetre, arra az útra, amelyet Isten szeretett, elsőszülött fiával jár.

Az az egyedül élő Isten pedig, a „*Vagyok*”, Aki kijelentette magát az elsőszülött fiúnak, sőt szövetséget kötött vele, annyira szerette az embert, hogy eljött utána erre a földre. Közösséget vállalt az emberrel, eljött utána a szenvedés világába és testet öltött. János az evan-

géliuma elején így tesz Róla bizonysgot: „*A világban volt, és a világ általa lett, de a világ nem ismerte meg őt. Mi pedig valamennyien az ő teljességéből kaptunk kegyelmet kegyelemre. Mert a törvény Mózes által adatott, a kegyelem és az igazság Jézus Krisztus által jelent meg. Istent soha senki sem látta: az egyszerű Isten, aki az Atya kebelén van, az jelentette ki őt.*” (Jn 1,10.16-18)

János megfogalmazásából már rögtön az első mondatokban érezni lehet, hogy valami probléma, sőt tragédia van készülöben. Az élő Isten eljött a világba. Jézus kortársai, az „*Ővéi*” láthatták, hallhatták személyesen az Isten Fiát, a Megváltót, mégis elutasították, sőt megölték. A választottak nem fogadták el Isten megtestesült igéjét, üzenetét, felvették saját vallásukat, hittételeiket, Mózesüket álarcként. Jézust pedig tévtanítónak, törvénytörőnek minősítették.

Mihez ragaszkodtak? Mózes Jézus előképe, előfutára volt. Ő volt az, aki vállalta az Isten népével való együttnyomorgást, aki kivezette Izraelt a kilátástalan fogságból, aki elrendelte a páskabarány feláldozását és a kecskebak (bűnbak) vétekáldozatát, aki jelezte, hogy Isten elküldi majd az igaz prófétát: „*Prófétát támaszt atyádfiai közül Istened az Úr, olyant, mint én, őreá hallgassatok! Az én igéimet adom a szájába, ő pedig elmond nekik mindent, amit én parancsolok. És ha valaki nem hallgat igéimre, amelyeket az én nevemben mond, azt én felelősségre vonom.*” (5 Móz 18, 15.18-19.)

Kicsoda Jézus? Az első bizonysgtétel Róla, ami ember szájából elhangzik

János evangéliumában az ez: „*Íme, az Isten Báránya, aki hordozza a világ bűnét!*” (Jn 1, 29) Isten Bárányá tette a Fiát. János ezt úgy is jelzi, hogy – a többi evangéliumtól eltérően – Jézus halálának órája és a páskabarány megölésének órája egybeesik. A bűnbak fejére téve a kezét Aron megvallotta fölötté „*Izráel fiainak minden bűnét és minden vétkes hűszegését*” (3Móz 16,21). Jézus pedig „*bűneinket maga vitte fel testében a fára, hogy miután meghaltunk a bűnöknek, az igazságnak éljünk.*” – az *Ő sebei árán gyógyultunk meg* (1Pt 2,24) Minden kijelentésével, azzal is, amit az írástudóknak és farizeusoknak tett itt a mai Igében, Jézus arra emlékeztette a hallgatóit, hogy Ő nem akar ki. Nem csodadoktor, nem csak remek tanító, nem csupán az átlagnál jobban képzett rabbi, Ő Isten - öröktől fogva mindörökké. Benne a Mindenható öltött testet és jött közel hozzánk. A papság előkelőinek reakciója pedig az, amit már Ézsaiás megfogalmaz: „*Így szól az Úr: ez a nép csak szájával közeledik hozzám, és ajkával dicsőít engem, de szíve távol van tőlem, istenfélelme pedig csupán betanult ember parancsolat*” (Ézs 29,13).

Más szavakkal megfogalmazva Jézus ugyanezt mondja a mai Igében a hitetlenkedő és az Ő Istenségét tagadó farizeusoknak és az írástudóknak: „*Tudakozzátok az írásokat, mert azt hiszitek, hogy azokban van a ti örök életetek; és ezek azok, amelyek bizonyóságot tesznek rólam. De nem akartok hozzám jönni, hogy életetek legyen!*”

Buzgón tudakozzátok ugyan a Szentírást, de még sincs életetek. Miért nem?

Mert nem hisztek abban, akiről a Szentírás szól. Pedig nektek igazán értenek kellene, hogy „*aki engem lát, látja az Atyát. Az Atya pedig bennem lakozva viszi végbe az ő cselekedeteit.*” (Jn 14,9b.10c) Amiket mondok és teszek, azokat Mózes is megírta. Igazán érthetnék hát, hogy „*az Ige testté lett*”.

Testvéreim! Jézus válasza figyelmeztetés a mai kor és minden kor keresztyénének is: hiábavalóság a hűséges egyháziasság, és nagyszerű tetteket felmutató kegyesség, ha nincs mögötte a szív. „*Ha prófétálni is tudok, ha minden titkot ismerek is, és minden bölcsességnek birtokában vagyok, és ha teljes hitem van is, úgyszólván hegyeket mozdíthatok el, szeretet pedig nincs bennem: semmi vagyok.*” (1Kor 13,2)

Vagyis a Szentírás tanulmányozása nagyon fontos, de az még nem jelenti az életet. Az élet személy, mégpedig Jézus. Ő maga az élet. Kezdetben volt az Ige, és az Ige Istennél volt, és Őbenne élet volt. Aki Ővele szoros kapcsolatba kerül, annak lesz élete. Nektek, kedves farizeusok és írástudók azért nincs életetek, mert kezetekben és fejeteekben a Bibliával nem jöttök énhozzám, hogy életetek legyen. Az Ige útmutató ahhoz, hogy a háromság egy Istennel közösségünk legyen. A Szentírás útmutató az életre. Aki azt komolyan veszi, az odatalál Jézushoz, és benne megtalálja az élete értelmét. Az életét magát, az elvehetetlen, elpusztíthatatlan, örök életet. Ez Jézus, nem az Írás.

A Szentírásban ott van, hogy Isten teremtménye a világot, hogy a bűneset előtt minden jó és tökéletes volt, hogy az em-

ber az engedetlensége miatt megváltásra, megújulásra szorul, hogy Isten a Fiát küldte a mi válságunkra, aki a mi minden bűnünkért tökéletesen eleget tett, Isten új szövetséget kötött az emberrel, és hogy a Szentlélek Isten az, Aki minderről bizonyosságot tesz. De az Istennel való élő kapcsolat nélkül ez csak egy lejegyzett történet. Ehhez adja Jézus az ígéretét: „*Aki ismeri az én parancsolataimat és megtartja azokat, az szeret engem. Aki pedig engem szeret, azt szereti az én Atyám, én is szeretem azt, és kijelentem magamat annak.*” (Jn 14,21)

Ismerjem meg az Ő beszédét, őrizzem, tartsam meg, akkor szeretem Őt, s akkor hozzám jön, összeköltözik velem. Nálam lakik, és így együtt élve megismerjük egymást. Ő ismert engem, de én is megismerhetem Őt, mert kijelenti magát. Ebben a Krisztussal való együttélésben, a vele való szoros lelki

közösségben változik meg igazán a mi életünk. Eközben hat át minket az Ő szentsége. Eközben jutunk el oda, hogy a Krisztus illatát megérezzük rajtunk. (Pál apostol kifejezése ez.) A Krisztussal való közösségben mágneseződik az életünk, és utána az, ami nem mágnes, mégis mágneses tulajdonságokat mutat fel. Krisztusi tulajdonságokat. Jézus arra biztat minket is, hogy engedjük, hogy beszéljen velünk, hogy kijelentse magát nekünk a mi Urunk, akit úgy tisztelünk, mint aki öröktől fogva mindörökké Isten. „*Ne veszendő eledelért fáradozzatok hát, hanem az örök életre megmaradó eledelért, amelyet az Emberfia ad majd nektek, mert őt pecsétjével igazolta az Isten.*” (Jn 6,27) Ha Isten ezt kínálja, miért elégednénk meg kevesebbrel?

Ámen.

(Elhangzott 2009. június 14-én)

KALANDOZÁS DEBRECEN FELÉ...

Lapunk előző három számában Vass Ildikó jóvoltából tartalmaz beszámolót olvashattunk a Mille Do(re) Mi debreceni útjáról. Frenky és Jani több időt szántak erre az útra. És általában az ilyen utak során születnek Frenky néha Krúdy utazó Szinbádját megszügyenítő történetei. Ezeknek általában jó a végük, ezért a következő „Kalandozás Debrecen felé” történeteknek akár a „Minden jó, ha a vége jó” címet is adhatnánk...

Még egyszer Debrecen. Ezúttal kicsit más szemmel. Mert ahány szem, annyi

félét lát. Janival úgy terveztük kedden indulunk Prágából, és csütörtökön 18.30-kor részt veszünk a Kántus próbáján (nagy megtiszteltetés számunkra, hogy részt vehetünk a Kántus próbáján). Fel is írtam egy cetlire: „csütörtök 18.30, Debrecen, 60 út, Kántus, próbaterem, telefonszám“.

Elindultunk Brünn felé... (Előtte még elmentem Noémihez egy csomagért, amit, miután felvettem Janit és a csomagját – amit le kellett adni Tornalján – elvittünk Paliékhoz, hogy ő majd elvigye Kassára.... Hát részletezzem?!)

Brünnben egy barátomnál szálltunk volna meg. Felhívtam volna, de kiderült, hogy a telefonszám régi. Nem estünk

pánikba. Olcsó szállás után érdeklődve Jani felhívta imerését... „Fléda” – jött a tanács, hozzá meg az útleírás. Viszonylag hamar megtaláltuk a helyet, de már lehetett 10 óra is. Megtaláltuk a környék talán egyedüli parkolóhelyét. Ez majdnem addig tartott, amíg a hotel keresése. Leparkoltuk az autót, jól megnéztük hova, szabályosan-e, majd mindent az autóban hagyva elindultunk a hotel felé. Nem hittünk a szemünknek, de már messziről láttuk a „Fléda” feliratot – nagy, sárga világító betűkkel kiírva az enyhén graffiti-díszített falon. Bejárat – az első rácsos kapu a viaduktban. És nyitva voltak! (Bár abban a pillanatban talán jobban örültünk volna, ha nem.) Bementünk egy udvarba. Székek, asztalok. „Ez nem a recepció.” – mondtuk. Benéztünk a viadukt végén lévő ajtóba, ahonnan a zene szólt (Még mindig reménykedve, hogy senki nem fogja tudni és alhatunk majd az autóban, ami biztonságosabbnak tűnt. Közben eldöntöttük, hogy 300 korona lesz a maximum,

Hőseink – Frenky és Jani

amit ezért a szállásért adni „kívánunk” – csak, hogy majd ne tűnjünk bizonytalannak.) Megpillantván az első embert elmondtuk, hogy utazunk és estére szállást keresünk, keressük az itt lévő hotelt és a portát. A bizonytalan színű pólót viselő, 27 év körüli fiú türelmesen hallgatott meg bennünket, elmondta, hogy jó helyen járunk és hogy ő a portás. És már nyitotta is fémládáját. Megkérdeztük mennyiért lenne a szállás – ő mondta, 300 korona per fő. Megkérdezte még, hogy közös szoba jó lesz e. Rábólintottunk. Pillanatig tartó habozás után, nyúlt a kulcsokért, közben próbált ajánlani más, drágább szobát is. Közölve, hogy csak egy éjszakaról van szó, és ez nekünk épp elég lesz, megköszöntük. „Ahogy óhajtjuk” – mondta. De azért még megemlítette, hogy a drágább szobában van zuhany, WC is. Mégegyszer mondtuk hogy egy éjszakaról van csak szó. „Jó, jó, csak kérdeztem.” – válaszolt. Megint nyúlt a kulcsok után, amikor eszébe jutott megkérdezni, nem baj-e, hogy csak dupla ágyak vannak? „Nem” – mondtuk mosolyogva. Kötelességének érezte hozzá tenni, hogy nem „olyan” dupla ágyra gondolt, hanem, emeletes ágyra – függőlegesen dupla ágyra. Na, ekkor már tényleg nagyon kíváncsiak voltunk a szobára. És hogy teljes legyen a kép a szobákról, még hozzátette, hogy 3 darab emeletes ágy van a szobában és egy egyszerű ágy, de az már foglalt. Fáradtak lévén erre is rábólintunk. Közben még szólt, hogy a szoba ahol aludni fogunk, valójában átjáró szoba, de hogy „nagyon kedves lakótársaink lesznek”. Mi is így képeltük el. A srác ismét nyúlt

a kulcsok után – „már” kereste is őket, ám ekkor megint megszólalt – ismét mosolyogva: „Ugye nem lesz nagy baj, hogy, csak egy köteg kulcsot kaptok? Valahogy nem találok többet hirtelen.” „Nem, nem” – mondtuk, de már tényleg égtünk a kíváncsiságtól, milyen lesz a szoba. Áadtuk a személyiket, kifizettük a szállást, a zálogot a kulcsért. Igazából már semmilyen új kérdés sem tudott volna meglepni bennünket. Áadott egy köteg kulcsot és „már” magyarázta is: „a másik piros rácsos kapu, kék a folyosó ajtó, sárga a szoba, a zuhany és a WC egy emelettel feljebb”. Elvettük kezéből a kulcsköteget – és a szimpatikus srác megint megszólalt (ezalatt a rövid idő alatt is nagyon „megkedveltük”, mert mindig mondot valami váratlant): inkább jön velünk és megmutatja a szobát, mert fél, hogy nem találunk oda, meg az egyik zárral kisebb gondok vannak – így indultunk el hármasban a szoba felé. Az első „ponton”, vagyis a második rácsos kapun szerencsésen átjutottunk, fel az emeletre – széles faburkolatú régi lépcsőn. Az egész épület régi – műemlék jellegű volt. Sikeresen átjutottunk a második ajtón is. Kísérőnk megjegyezte, hogy ezt nem szokták rendszerint zárni, de a biztonság kedvéért ott a kulcs. Kipróbálta, működik-e, nincs-e megromlva a zár, közben elpanaszolta, hogy a múlt héten valaki leszakította a WC-t, ezért van most csak a felettünk levő emeleten. Az emeleten a belső udvarban szép kilátás nyílt a belső udvar valamilyen kategóriájú éttermére (inkább bárjára, mert ételt nem láttam felszolgálni). A recepció fiú a lámpa felé mutatva

mentetetőzött: „tegnap este még világított, holnap meg fogom reparálni”. Az erős homályban hiába próbáltuk kivenni a kiegészítő villanykörte sziluettjét. De ez nem is lényeges, mert odaértünk ama „utolsó ajtó” elé.

A belső udvar bárvendégei is figyelték az eseményeket. Mielőtt a fiú kinyitotta volna az ajtót, elmagyarázta, hogy ennek az ajtónak van egy „trükkje”. Nehezen nyílik, és a vendégek olykor panaszkodnak rá, míg kiismerik. Közben az ő kulcsa is beragadt a zárba. Egy-két perc sikertelen próbálkozás után egy bárvendég felkiáltott, segíthet-e. „Hősünk” visszaszólt, s lám, a vendég utasításaira az ajtó pillanatokon belül kinyílt. Kellemesen tiszta szoba várt bennünket. Őszintén szólva nem számítottunk ilyenre, de örültünk, hogy ide kerültünk – akkor is, ha az autóból inkább nem mertük behozni a holminkat.

A portás ajánlott egy nem messzi helyet, ahol talán még vacsorát is kapunk. Nem vesztegetve az időt, elindultunk a helyre, rendeltünk egy-egy sört, „meg amilyük van”. Fogalmunk sincs mit ettünk, de izletes volt. Szálláshelyünkre visszaérve benéztünk a bárba – csak hogy lássuk, hová is kerültünk. Mikor megláttuk a söröző portást, leültünk hozzá beszélgetni. Kellemesen elszórakoztunk. Néhányan a hotel vendégei közül is itt voltak. Meglepett, hogy a vendégek, akikkel összefutottunk, külföldiek voltak. A szobatársaink meg Wales-iek, váltottunk velük pár szót, és nyugovóra tértünk.

– *folyt.köv.* –
– *Frenky* –

KÓRUSHÉTVÉGE A JIZERA- HEGYSÉGBEN

Élménybeszámoló

Hála Istennek úgy néz ki kis gyülekezetünk még kisebb kórusa túlteszti magát azon a hullámvölgyön, amelyből nagyjából az elmúlt év végétől próbál kikászálódni. Valójában nehéz megmondani, miért is került bele ebbe a hullámvölgybe, hisz első egész estés műsorát követően még nagyobb elánnal folytathatta volna munkáját a kórus... Talán túl nagy falat volt ez a csapatnak, közben Noéminek sem volt könnyű, kórustagok jöttek-mentek (vagy éppen nem jöttek időben). A lényeg a lényeg: az elmúlt hétvége bizonyítja, hogy vannak terveink – ERGO élünk (ha éppen nem is virulunk).

„Penzion Filoun” – ezt a Jizera-hegységben (Jizerské Hory), Plavy faluban található kis, családi panziót találtuk legalkalmasabb helyszínül a Mille Do(re)Mi hétvégi „összpontosításnak” („Határon túli” olvasóinknak magyarul idézem az Akadémiai Magyar értelmező kéziszótárt: az „összpontosítás” szó a felvidéki magyar nyelvben „intézményesen szervezett összejövetelt” jelent.). Később kiderült az

is, hogy a „Filoun” annak a kis dombnak a neve, amelyen a panzió és az azt körülvevő biofarm található. Ha a domboldalon békésen lelegelő bocik lilák lettek volna, teljesen úgy éreztem volna magam mint egy kis alpesi faluban. Tíz felnőttből és három gyermekből álló csapatunk péntek este érkezett meg, és szinte rögtön el is foglalta a háztól pár méterre található, szalonnasütögetésre kiválóan alkalmas pihenőhelyet. Már csak másik tenorunk, Jani hiányzott, aki épp egy magyarországi esküvőről jövet közeledett táborhelyünk felé. Éjfél előtt szerencsésen meg is érkezett. Adigra már nagyjából tisztázódott is, hol próbálhat másnap a kórus, milyen egyéb lehetőségeket kínál a hely, ahol vagyunk. A pénteki munkanap és utazás után fáradtak lévén, ezt követően a pihenést választottuk, hogy másnap újult erővel folytathassuk munkánkat, illetve közös pihenésünket.

– *folyt.köv.* –

– *Paulus* –

Kupaktanács a panzió előtt

GYÜLEKEZETI ALKALMAK

Istentiszteletek:

Vasárnaponként 17.00-tól (a nyári időszakban) a gyülekezet Klimentská utcai gyülekezeti termében (Klimentská 18, Prága 1) vagy az „U Klimenta” templomban. Istentisztelet alatti **gyermekmegőrzés/vasárnapi iskola** az 1. emeleti klubhelyiségben. A gyerekeket az istentiszteleti alkalom előtt egy nappal be kell jelenteni a 723/960913-as telefonszámon.

Bibliaóra: Az istentiszteletet követően, kb. 18.00-tól (a nyári időszakban).

Énekkari próbák: Szerda esténként 18.00-tól, a Teológia (Černá 9, Prága 1) kápolnájában, vagy egyéb megegyezés szerinti helyen. (korus@refnet.cz)

GYÜLEKEZETÜNK ÉLETÉBŐL

– Gyülekezetünk presbitériuma a **június 14-i istentiszteleti alkalmat követően gyűlést tartott**. A következő sorokban a gyűlés legfontosabb pontjait foglaljuk össze.

1. A presbitérium **elfogadta** Bodnár Noémi július 1-ével távozó **segédlelkész pénzügyi elszámolását**.

2. A presbitérium **megszavazta a gyülekezetet május 22-én Debrecenben**

képviselő gyülekezeti- ill. kórustagok részbeni utiköltség-térítését. A támogatás összegét a presbitérium 2000,- CZK/autó összegben határozta meg.

3. A presbitérium támogatja, hogy gyülekezetünk **képviselje magát a Kórei gyülekezet által szervezett Ádventi Ételbazar jótékonyági alkalmon**.

4. A presbitérium szorgalmazza a **gyülekezetünket nem látogató magyar- ill. református gyökerű prágaiak megszólítását**, szorgalmazza azt, hogy a kitöltött gyülekezeti nyilvántartási kártyák alapján elektronikus jegyzék készüljön gyülekezetünk tagjairól.

4. Amennyiben a gyülekezet kórusa felvállalja, a presbitérium támogatja a **prágai magyar szervezeteket (AED, CSMMSZ) összekötő Betlehemezés megszervezését**.

5. A presbitérium elfogadta azt, hogy **a nyári időszakban is minden héten legyen istentiszteleti alkalom**. A szolgálatokat a nyári időszakban kéthetente Šindelářová Alena vállalta el – a prédikációkat minden második hétben más-más ismerős lelkésztől fogja kérni a gyülekezet, és azokat felolvassa.

6. A presbitérium örömmel fogadta, hogy **Majláth Denisza elvállalta a gyermekmegőrző kapcsolattartójának szerepét, és Simon Szabó Krisztina** átvette Bodnár Noémi távozó segédlelkésztől a **gyülekezet kórusának vezetését**.

ÜZENET – A PRÁGAI REFORMÁTUS MISSZIÓS GYÜLEKEZET HETILAPJA

Felölés szerkesztők: Bodnár Noémi, Hlavács Pál, Hlavács Brocko Tünde, Simon Sz. Krisztina. Lapunkat ingyenesen terjesztjük, de fenntartására bármilyen segítséget örömmel elfogadunk.

E-mail (hetilap rendelések - heti egyszeri küldés elektronikus formában): uzenet@refnet.cz

Banki kapcsolat: 7190131205/4000, **Számlanév:** Dienes Kornélia (Mađ. ref. sbor)

IBAN CZ7040000000007190131205, BIC (=SWIFT) BAWACZPP